

d ů v o d ů:

Nemovitosti, o které jde, pocházejí z přidělu, a jest potřebí k jejich zcizení svolení pozemkového úřadu. Nerozhoduje, že platnost smlouvy nebyla ujednáním stran podmíněna schválením pozemkového úřadu, stačí, že platnost ta jím podmíněna jest podle zákona (§ 7 zábor. zák. a § 37 příd. zákona). Smlouva o zcizení ujednaná bez souhlasu pozemkového úřadu jest neplatná, ale není nicotná, prodej byl ujednan závazně pro strany, jen účinnost jeho jest podmíněna schválením onoho úřadu, který smlouvu tu konvaliduje. Až do rozhodnutí státního pozemkového úřadu jsou obě smluvní strany vůči sobě smlouvou vázány, § 865 obč. zák. jim vyhrazuje jenom právo vyžadovati si přiměřenou lhůtu pro ono rozhodnutí. Žalobce domáhá se uznání, že smlouva ta byla dohodou stran zrušena. Z povahy smlouvy nelze odvozovati, že nemůže býti zrušena, dokud se jí nedostalo onoho schválení. Jestliže strany jsou smlouvou vzájemně vázány, mohou s právním účinkem ujednati zrušení těchto závazků. Proto není odůvodněn úsudek, že jest žaloba předčasná z toho důvodu, který uvedla žalovaná. Přes to nelze dovolání vyhověti. Strany ujednaly, že smlouvu tržovou ujednanou u notáře dobrovolně zruší, že žalovaná podepíše zrušení této smlouvy do měsíce, jak bude k tomu vyzvána notářem, když se jinak nedohodnou, že žalobce dopsal notáři, že se dohodl se žalovanou o zrušení smlouvy, že tato u notáře prohlásila, že smlouvu zruší, když jí žalobce zaplatí odměnu za práce konané a splatí zápůjčku. Tato smlouva postrádá určitosti potřebné k tomu, aby smlouva o zrušení vznikla (§ 869 obč. zák.). Žalobce ani nepřednesl, jaký obsah mělo ono ujednání o zrušení částečně jen splněné smlouvy, co a jak strany mají vzájemně plniti následkem zrušení, ač dohoda o tom byla vyhrazena. Pro úsudek o naprosté neurčitosti tvrzeného zrušení mluví i to, že žalobce jednal s notářem o zrušení smlouvy, když se domáhal na žalované jejího zrušení.

Čís. 14906.

Byla-li slyšena k důkazu strana, jež v době výsledku nedokanala čtrnáctý rok stárí, nejde o zmatečnost, nýbrž o vadu řízení.

Neprovedl-li odvolací soud dodatečně důkazy před soudem prvního instance marně nabízené, pokládaje věc za dostatečně objasněnou jinými průvodními prostředky, nelze to napadati v dovolacím řízení.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, Rv I 740/34.)

V dovolání do rozsudku odvolacího soudu uplatňoval žalovaný, že rozsudek je zmatečný, poněvadž k důkazu výsledkem strany byl připuštěn žalobce, jenž není ještě stár 14 let, a dále, že řízení je vadné, poněvadž odvolací soud neprovedl důkazy žalovaným před prvním soudem marně nabízené. V otázkách těchto uvedl nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, v

d ů v o d e c h :

Tím, že žalobce byl slyšen k důkazu jako strana, ač v čase výsledku nedokonal ještě čtrnáctého roku stáří, byly sice porušeny předpisy §§ 336, první odstavec, a § 372 c. ř. s. Toto porušení však nezakládá zmatečnost, nýbrž jen vadu řízení, jež však nebyla v tomto směru v odvolání uplatňována. Dovolatel nemůže doháněti v dovolání, co zmeškal v řízení nižší stolice. Žalobce nabídl sice k žalobě důkaz předvedením honícího psa, nevytýkal však v odvolání kusost řízení v první stolici v tom směru, že nebyl řečený důkaz proveden. Odvolací soud jest sice oprávněn, uzná-li toho potřebu, dodatečně provést důkazy před procesním soudem první stolice marně nabízené (srov. čís. Sb. n. s. 6069). Nepoužil-li však odvolací soud tohoto svého oprávnění, pokládaje věc za dostatečně objasněnou jinými průvodními prostředky, nelze tuto jeho volnou úvahu o postačitelnosti provedených důkazů napadati v dovolacím řízení.

Čís. 14907.

S uspokojováním konkursních věřitelů nelze sečkávat až do zpeněžení celé úpadkové podstaty, nýbrž jest s ním započítati ihned, jakmile jsou získány dostatečné hotovosti.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R II 6/36.)

První soud prodloužil k návrhu správce konkursní podstaty lhůtu § 129 konk. ř. k proplacení pohledávek věřitelů I. třídy až do zjištění a realizování konkursního jmění. Rekursní soud změnou tohoto usnesení návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 129 odst. 2 k. ř. mají býti z pohledávek konkursních věřitelů nejprve uspokojeny pohledávky zařazené do první třídy (§ 54 k. ř.). Správce podstaty má zaplacení pohledávek první třídy vykázati do tří měsíců od zkušebního roku konkursnímu komisaři, jenž dohlíží na to, aby tato lhůta byla zachována, a jen tam, kde pro zvláštní povahu věci nebylo možno ji zachovati, přiměřeně ji prodlouží. Zákon takto zdůrazňuje, že jest věnovati zvláštní pozornost uspokojení pohledávek věřitelů první třídy. V úvodu § 129 odst. 2 k. ř. jest nařízeno, že, jakmile jsou po ruce dostatečné hotovosti, mají býti rozděleny konkursním věřitelům. Tím jest jasně vyjádřeno pravidlo, že nelze s uspokojením konkursních věřitelů snad sečkávat až do zpeněžení celé úpadkové podstaty. Z předchozích vývodů pak plyne, že to platí zvláště o pohledávkách věřitelů první třídy. Žádost správce podstaty, aby byla lhůta podle § 129 odst. 2